

ze dne 7. prosince 1920, tedy před odvoláním příkazu zvěděl, a již dne 31. ledna 1921 v základě tohoto poukazu o výplatu u žalobkyně se ucházel. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil.

**N e j v y š š í s o u d** zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

#### **D ů v o d y:**

Výslovně uplatnila sice dovolatelka pouze dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., ale z dalšího obsahu jejího dovolání plyne, že uplatňuje také důvod čís. 2 Šu 503 c. ř. s. Nelze žádnému z nich upřítí opodstatněnosti. Právní posouzení, jakého se dostalo sporné věci u odvolacího a tím také u soudu první stolice, neobstojí po zákonu. Byť i slušelo připustiti, že šlo o poukaz dle §§ 1400 a 1401 obč. zák., přece jenom nelze za daných okolností mluvit o absolutní abstraktnosti závazku poukázané strany, neboť jenom s hlediska poukazu není mezi ním a poukazcem bezprostředního poměru základního. Jinak vystupuje totiž určitě mezi oběma spornými stranami u každé z nich primární (základní) poměr, v němž jest každá zvlášť a samostatně vůči poukazateli — poměr valutní a poměr úhradní — a to právě odlišuje sporný poukaz od poukazu, jaký měly nižší stolice na mysli, že o b s a h poukazovaného příkazu ukazuje způsobem, jakoukoliv právní pochybnost vylučujícím, že šlo o poukaz, o určitý právní důvod opíraný, a že o b s a h poukazu byl sůžen podmínkou zřetelně vyslovenou. Praví se ve sdělení žalující banky ze dne 29. listopadu 1920, že poukaz děje se »na základě p r o v e d e n é h o prodeje lesního statku Vašeho,« tedy neběží mezi stranami jen o holý, abstraktní poukaz, nýbrž o poukaz opřený o podmínku u s k u t ě č n ě n í určitého, konkrétního prodeje, kterážto podmínka, ale také její ú h r a d o v é pozadí, staly se o b s a h e m s p o r n é h o p o u k a z u. Dle Šu 1402 obč. zák. může poukázaný, když poukaz vůči poukazci přijal, vůči tomuto jen takové námitky uplatniti, které se dotýkají p l a t n o s t i poukazu, nebo plynou z j e h o o b s a h u. Takové námitky byly skutečně žalobkyní uplatněny proti vzájemnému nároku žalovaného, jímž on odpověděl na žalobní pohledávku.

#### **Čís. 2369.**

**Do usnesení odvolacího soudu, jímž zamítnut návrh na vydání rozsudku pro uznání, nelze si stěžovati.**

(Rozh. ze dne 7. března 1923, R II 56/23.)

**O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobcův návrh na vydání rozsudku pro uznání. Stížnost jeho byla **N e j v y š š í m s o u d e m** odmítnuta.

#### **D ů v o d y:**

Rekursem napadeno jest usnesení soudu odvolacího, vydané v řízení odvolacím. Usnesení tato podléhají dle Šu 519 c. ř. s. opravnému

prostředku v případech v tomto zákonném předpisu v odst. 1—3 blíže vytčených. Napadené usnesení nenáleží k žádné z těchto tří skupin, rekurs je tudíž nepřipustný a bylo jej dle Šu 526 c. ř. s. odmítnouti.

### Čís. 2370.

Při střetnutí se automobilem se železničním zařízením posuzují se náhradní nároky majitele automobilu proti dráze a naopak podle všeobecných zásad občanského zákoníka o náhradě škody. Vznese-li v tomto případě žaloba na dráhu, v níž domáháno se náhrady dle zákona o ručení železnic a podpůrně též dle obč. zákoníka, u obchodního soudu, aniž byla závčas namítnuta nepřislušnost, zůstane obchodní soud příslušným i pro projednávání nároku dle předpisů obč. zák.

Zruší-li odvolací soud rozsudek první stolice podle Šu 496 čís. 3 c. ř. s., nestačí, by vyslovil odchylný právní názor, nýbrž musí též přesně označiti, v jakém směru po skutkové stránce zůstalo řízení neúplným.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 19 23.)

Žalující šofér najel v podvečer zimního dne na uzavřené avšak neosvětlené závory železniční a poranil se. Žalobu o náhradu škody proti dráze opřel o zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Procesní soud první stolice (obchodní soud) uznal žalobní nárok co do důvodu po právu, shledav v neosvětlení závor příhodu v dopravě. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o věci jednal a ji rozhodl. Důvody: Žalobce založil svůj nárok na předpisu zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., kterého však na tento případ užití nelze. Předpisem Šu 3 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. doznal totiž onen zákon změny potud, pokud jde, mimo jiné, o případ, že vznikla ručícím osobám škoda tím, že — jako zde — jízdný silostroj střetl se s provozem dráhy. Tu posuzovati jest nároky ručících osob podle zásad obecného práva občanského, takže, utrpěla-li tělesný úraz osoba, ručící za jízdný silostroj, nemůže náhradní nárok proti ručící dráze uplatniti podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. právě tak jako nemůže dráha, v uvedeném případě škodu utrpěvši, uplatniti svůj nárok náhradní proti osobám, za automobil ručícím, podle Šu 1 a 2 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. Oba tyto vzájemné nároky jest posuzovati podle obecného zákona občanského. V tomto smyslu dlužno rozuměti výrazu »vzájemné nároky«, v Šu 3 aut. zák., což plyne zřejmě také z porovnání prvního a čtvrtého odstavce tohoto Šu 3 jakož i z motivu k tomuto Šu a nelze slova ta vykládati v ten rozum, že ustanovení Šu 3 aut. zák. jediné tenkrát lze užití, když jak osoby za automobil ručící, tak i dráha škodu utrpěly a nároky své současně proti sobě uplatňují. Důsledkem toho je dovolaný soud věcně nepřislušným. Poněvadž však nejde o nepřislušnost nezhojitelnou (§ 104 j. n.) a obchodní soud svou příslušnost neodmítl (§ 41 a 43 j. n.), žalovaný erár námítky neučinil (§ 240 c. ř. s.), měl dovolaný procesní soud jednati a rozhodnouti podle předpisů obecného práva občanského. To se nestalo, posavadní jednání nepodává